

Kammermusikk som god underholdning

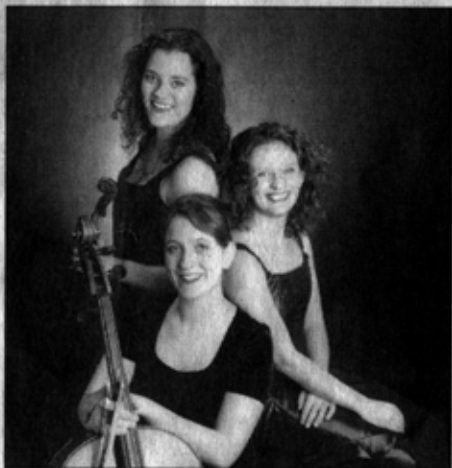

Foto: DONALD LEE

Spennende kammermusikk. Trio Alpaca med Silje Stang (fiolin), Elsa Bø (piano) og Marianne Baudouin Lie (cello) er Trio Alpaca sprudler over av samspillglede.

KONSERT: Trio Alpaca gjorde kammermusikk til god underholdning, men viste også hvilket utviklingspotensial de hadde.

Rådssalen, Folkebiblioteket
TRIO ALPACA
 Musikk av Mozart, Sommerro, Beethoven, Piazzolla.

Det skjer store ting i Rådssalen i Folkebiblioteket. Lørdag var det Trio Alpaca som nok en gang viste hvor skreddersydd denne salen er for kammermusikk. For denne trioen har gjort det før.

To ganger har de tidligere denne sesongen blandet et bestillingsverk med et mer velkjent repertoar. Denne gangen var det Henning Sommerro sitt «Tri -Sys -Ste» som ble uroppført, tett omkranset av Mozarts Pianotrio i g-dur kv 564 og Beethovens pianotrio «Erkehertugen», opus 97. Og som en liten bonus ble tangomesteren Astor Piazzolla sin hyllest til våren hengt på som et brusende ekstranummer.

Dette er en spennende trio. Først og fremst fordi trioen gjør kammermusikk underholdende. Alvoret er så absolutt til stede, men disse unge musikerne sprudler i tillegg over av samspills-

glede. Og der ligger kammermusikkens hemmeligheter gjemt. Det dreier seg om et samspill, der ikke bare tonene skal falle sammen, men også personlighetene bak dem. Dermed spiller det liten rolle om det teknisk og musikalsk kan være visse individuelle forskjeller. Så lenge forskjellene blir anerkjent og dyrket på den riktige måten, står faktisk gruppen paradoksalt nok frem som en enhet. Det gjør Trio Alpaca, og på denne måten har den også et utrolig stort utviklingspotensial.

Likevel var den kommet mer enn langt nok, spesielt i Beethoven, som ble av det mer overveldende slaget. De store

formene ble båret på strak arm. Den sene Mozarts vanskelige plasserbarhet bør møte motstand. Det gjorde den også her. De raske skiftene mellom eleganse, ironi og ettertenksomhet krever et langt liv for å komme på høyde med. Slik sett er det nært slektskap mellom Mozart og Sommerro, selv om sistnevnte bruker et språk som er litt mer forståelig for vår tid. Derfor hadde trioen også et svært godt grep på nettopp dette verket, og det klang svært godt.

Anmeldt av HROAR KLEMPE